

EDITURA FAST EDITING
BUCUREȘTI S 2 STR ARH.I.BERINDEI NR.9
TF 0723 585 542
e-mail geni.duta@gmail.com

TEHNOREDACTARE ȘI COPERTĂ : GENI DUȚĂ
GRAFICA INTERIOARĂ: GABRIELA STANCIU PĂȘĂRIN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUȚĂ, GENI

Rătăcitoarele drumuri/Geni Duță.-București:Fast
Editing,2019

ISBN 978-606-94714-5-6

821.135.1

TIPARUL : SC YMAGECENTER SRL
IAȘI, ALEEA VERONICA MICLE 4

GENI DUȚĂ

*Gabrielei,
pe când era Ariel...*

RĂTĂCITOARELE DRUMURI

Ediția a doua a romanului cu același nume editat în 2012

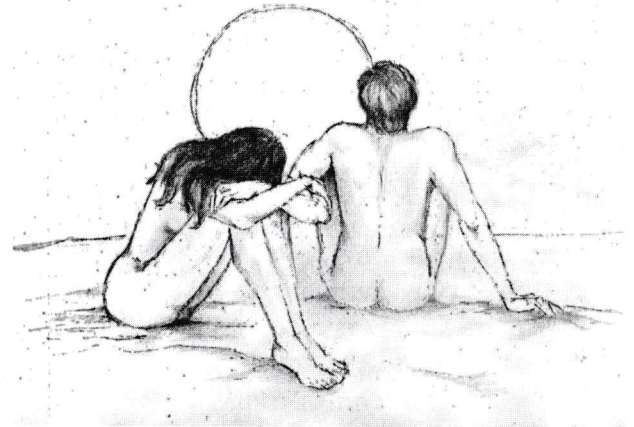

EDITURA FAST EDITING
2019

PARTEA ÎNTÂI

*„Cu toatele-și au timpul lor
Și ceasul cuvenit subt cer...”*

Eclesiastul

1.

Întotdeauna, Eva simțise o emoție deosebită lângă mare, dimineața, cu plaja pustie și pescărușii planând lung deasupra valurilor, scoțând sunete ascuțite și dramatice. Și acum, se trezise devreme și se strecurase cu grijă pe ușă, ca să nu-și trezească colega de cameră. Pornise încet printre căsuțele încă adormite. Se întâlnise cu Tudor, care o salutase de la depărtare, clătinându-și pletele întunecate, strigându-i „Azi noapte am mâncat un curcan la un foc aprins de țigani, a fost nemaipomenit! M-au crezut de-al lor și m-au cinstit așa cum se cuvine să te porți cu un țigan cu studii!” Zâmbise fără comentarii și își continuase drumul către Vapor, pentru că în dimineața asta nu avea dispoziția să stea de vorbă cu Tudor. Ceva mai departe de semnalul care indica intrarea în tabără, drumul se strâmta puțin câte puțin până ajungea o fâșie îngustă străjuită într-o parte de zidul înalt de pământ și în cealaltă parte scăldată de apa mării, apoi izbucnea din nou larg, acolo unde, nu departe de mal, se fixa pe retină imaginea masivă a Vaporului.

Se așezase ca de obicei, direct pe nisipul jilav, aproape de valurile care uneori o atingeau. Pleoapele coborâseră peste irisul albastru, filtrând lumina clară și dură a soarelui. Îl aștepta pe Mihai. Ritualul acesta al întâlnirilor matinale începuse într-o dimineață în care venise pe plajă ca și acum, foarte devreme. Mihai apăruse

la puțin timp după ea și o salutase, deși Eva părea că nu îl observase, continuase să privească visătoare și concentrată oglinda verde-albăstruie a mării. Părea că încearcă să pătrundă secretul acelei zbateri perpetue care se încâpățâna să zmulgă uscatul din nemișcare, fărămă cu fărămă. Abia într-un târziu se întorsese către el, continuând parcă o discuție abia întreruptă.

– De câți ani o fi aici? întrebuse, arătând cu un gest scurt către „Evanghelia”.

– Zece, doisprezece... câțiva... un secol..., doi ani... nu știu. Nici nu cred că ne-ar place să știm. Vrei să mergi până acolo? E o frânghie, putem urca pe punte dacă ai brațele destul de puternice...

Îi privise critic trupul subțire, cu fibra întinsă, șoldurile înguste și pieptul plin. Ea zâmbise, ușor jenată sub privirea lui insistentă dar neinsinuantă și scuturase din cap, aruncându-și pe spate pletele castanii care începeau să se decoloreze spre blond. Irisul izbucnise violent de albastru pe fața bronzată.

– De ce? Înști foarte bine, te-am văzut ieri când au fluierat salvamarii după tine, să te întorci la geamandură. Nu cred că te sperie distanța... în spațiu... Poate cea în timp?

Eva își suprimase greu o tresărire și îl privise. De unde știa? Da, distanța în timp o reținea, gândul că „Evanghelia” fusese o mică lume care acum dispărea încet și se transforma într-alta, tăcută, nemișcată și întunecată, prizoniera nisipurilor, expusă atacului perpetuu al valurilor, măcinându-se și lăsând rugina să se insinueze

perfid în toate colțurile...

Nu reluaseră discuția, dar Eva se surprinsese gândindu-se insistent la seara trecută, când se plimba în lungul plajei și se auzise strigată de o colegă de facultate. Se oprise mai mult din politețe, pentru că nu avea prea multe în comun cu fata respectivă. Mihai apăruse aproape în același timp cu ea, salutând câțiva prieteni, care nu îi lăseseră prea mult timp să respire și începuseră să îi pună întrebări în cascadă, pentru că știau că tocmai vizitase Viena. El răspunsese la început destul de monosilabic, dar din una în alta se încălzise și monopolizase atenția tuturor povestindu-le despre vizita pe care o făcuse bunicului său, în Austria. Eva îl simțise emoționat când vorbea despre bisericile Vienei, cu statuile lor albe, despre domul Sfântului Ștefan care, după părerea lui, făcea serios concurență celui din Koln. Ceilalți deviaseră discuția spre magazine și prețuri și Mihai schițase un mic zâmbet și o încrucișare de priviri cu ea. Eva avusese un gest discret gen „asta este!” și plecase cu o scuză oarecare dar îl simțise cum o urmează. „Eu sunt Mihai, după cum ai auzit. Tu?” „Eva.” El ridicase sprâncenele și zâmbise cu zâmbetul acela fermecător. „Pot să te conduc?” Acceptase și în scurtul drum pe care îl făcuseră până la căsuța ei nu vorbiseră decât tot despre minunata Vienă. Când se oprise alături în dimineața următoare, totul i se păruse firesc.

Apoi zilele trecuseră ca-n vis. Dimineața se refugia la locul ei de lângă Vapor, savurând liniștea dinaintea apariției celorlalți. Nu avea prea multe

cunoștințe în tabără. Venise cu un bilet primit de la facultate și se găsisse cu câțiva colegi pe care nu îi cunoștea foarte bine pentru că nu era o fire prea deschisă, așa că nu socializase cu ei. De obicei sărea peste masa de prânz și ceda bonul ei lui Tudor, blatist la Costinești. Se întâlniseră în prima zi de tabără, când Eva își aruncase bagajele în cameră și pornise de-a lungul malului. Se auzise strigată și privise cam mirată către țiganul cu plete care depășeau umerii, cu o barbă neagră și o vestă de piele aruncată peste bustul puternic. Fusesse gata să treacă mai departe. „Hei, m-ai uitat? Tudor Brătescu.” Aah, da... nu îl uitase, dar era pur și simplu altul. Coleg de liceu, cu un an mai mare, terminase psihologia. În școală trecuseră împreună prin câteva ședințe furtunoase la un Cenaclu literar, dar amintirile ei se opreau aici. Acest bărbat solid și țigănos nu avea nici o legătură cu sfrijitura de Tudor, interesant cumva, dar insipid și timid. „Ei, se mai schimbă oamenii... vezi ce înseamnă o facultate bine aleasă... Și tu? Ai înnebunit, electronica?! Te-ai nenorocit... ce legătură ai tu cu electronii și matematica? Măi, fato, tu trebuia să scrii! Ești o umanistă, chiar dacă ai un creier bine organizat.”

Știa asta (dar nu înțelegea prea bine de unde știa și Tudor), dar greșeala fusese comisă iar ea nu era genul care să lase neterminat un lucru pe care îl începuse, poate pentru a-și contrazice zodia, Geamăn care începe multe și termină puține.

„Hai nu te înfoia. Că dacă poți să faci asta nu e că vrei tu ci că așa ți-a fost scris acolo, în

spiralele tale...”

Totuși, deși Tudor era un tip interesant cu care nu te puteai plictisi niciodată, Eva nu se adaptase stilului în care el își petrecea timpul în tabără. Se vedeau uneori pe plajă sau când el consuma bonurile de masă și mai trecea pe la căsuța ei „să facă plinul” sau după-amiaza, la o repriză de volei pe nisip și rareori seara la „țoping”, când mai dansau uneori ultimul tango. Se simțea bine lângă el, totul era curat și direct deși într-o seară, fără să își dea seama își aplecase capul la pieptul lui și simțise cum inima lui începe să bată dezordonat și puternic. Îl auzea cum fredonează melodia. „Les amoureux qui passent”... și se temuse ca un ceva anume să nu rupă echilibrul dintre ei.

Nu se întâmplase nimic, dar Tudor dispăruse pentru câteva zile. Apoi Eva fusese acaparată de Mihai și totul se ștersese din mintea ei. Îl întâlnise într-o zi pe plajă. „Plec în Deltă, cu niște țigani. Vii... veniți cu noi?”

Fusesse o ezitare foarte scurtă înaintea pluralului. De când se întâlniseră la Vapor, Eva și Mihai erau tot timpul împreună. Nu numai Tudor sesizase asta. Amicii comuni îi bombardaseră cu ironii dar până la urmă se plictisiseră și încetaseră, învinși de indiferența cu care erau primite micile înțepături. Oricum se distanțaseră de cunoscuți pentru că preferau să se plimbe singuri de-a lungul malului sau printre macii din câmpul care unduia în stânga Vaporului. Discutau despre lucruri pe care Eva nici nu bănuise că ar putea vreodată să le discute cu cineva. Rămâneau pe mal până aproape

de miezul nopții și numai somnul îi trimitea spre căsuțele lor, iar diminețile se regăseau lângă Vapor, privind Soarele care ieșea din apă.

Prinsă de amintiri nici nu îl observase apropiindu-se. Mihai se așezase lângă ea, atingându-i fruntea fierbinte, cu palma udă și sărată.

– Iar îți fierbe mintea...

Eva se ridică într-un cot, leneșă.

– Am dormit puțin și prost. M-am apucat să îți scriu Andreei și nu am prea simțit când s-a făcut dimineață...

O încruntare scurtă flutură pe fața lui Mihai.

– Ce e? De câte ori pomenesc numele ei, te încrunți. Precizez, stimați jurați, cu Beti am probleme, nu cu Andreea.

– Ce să fie? Nimic, nici nu știu cum arată... Dar vorbești incontinuu despre ea și eu încerc să completez un puzzle din bucățele infime, dar nu reușesc să compun toată imaginea.

Eva tăcu o clipă, încurcată, după care se prinse în jocul lui.

– Nu te necăji prea tare... nici eu nu reușesc uneori. Chiar mă gândesc dacă nu cumva ceva lipsește...

– ... nu cred... mai degrabă s-au amestecat „täblițele”...

– Poate... știi, mi-ar plăcea să gădesc o lege universală căreia să i se supună totul... chiar și täblițele mele de puzzle...

– „Legi universale”!... Dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că fabulezi.

– Mă cunoști? De o săptămână!...

– Ți se pare puțin? Mie îmi e de ajuns ca să fiu oglinda ta.

Eva îi aruncă din nou acea privire care pe el îl tulbura și îl dezorienta, o privire fixă și în același timp rătăcită, ușor difuză dar mobilă într-un cerc restrâns, cu pleoapele într-o agitație ușoară ca o tremurare, trecând prin ochii lui și oprindu-se undeva în depărtare.

Șopti slab:

– Cum adică ai să fi tu „oglanda” mea... și, pentru ce?

Mihai zâmbi scurt și cumva misterios. Nu răspunse imediat, făcu o mică pauză ca și cum s-ar fi gândit dacă să se continue sau nu jocul.

– Pot... pentru că știi, uneori se întâmplă conform acelorași legi de care vorbești deși nu le cunoști, ca doi oameni care aparent nu au nimic în comun să se întâlnească și să reacționeze la aceleași lucruri, dar nu chiar în același timp ci puțin decalat, unul în continuarea celuilalt... adică tu pui întrebarea și răspunsul îl conțin eu....

Zâmbea, dar Eva îl privea așa de serioasă, chiar ușor încruntată, încât făcu din nou o pauză și apoi continuă, de data asta foarte serios .

– Știi de ce pot fi eu oglinda ta? Pentru că eu sunt completarea gândurilor tale... o oglindă care îți întoarce o imagine clară, după ce ai transmis o secvență tremurată și confuză... și tu chiar ai nevoie de a asta, pentru că îți oferă o anumită ordine care îți lipsește...

Eva zvâcni scurt și cam nervos.

– Dar mie nu-mi place ordinea, e seacă și lipsită de sevă, de viață... E pedanterie. Noi avem nevoie de zbateri, nu de ordine...

Mihai își reținu un zâmbet aproape condescendent.

– Mi-e foarte greu să pun una lângă alta toate fețele pe care mi le oferi! Aseară țineai teorii savante și complexe despre Demiurgul sub formă de inteligență aproape computerizată, că dacă te auzea cineva te trimeea la NASA și acum reacționezi și gândești la polul opus. Cum se poate fără ordine, Eva? Sper că nu asta ai gândit când ai sărit așa în sus, pentru că nu se potrivește cu ce știi despre tine și cu ceea ce vrei să faci... deși am senzația că încă nu știi foarte clar ce vrei să faci. Tocmai pentru că încă nu există această ordine, dar fără ea nu se poate, iese o învâlmășeală de nedescris, o confuzie de nu mai înțelege nimeni ce vrei să spui... Te poți contrazice singură, dar nu în ceea ce gândești ci în ceea ce exprimi. Trebuie să îți găsești o linie în gânduri și mai ales în exprimare pentru că ai tot felul de idei în capul ăsta superb, dar nepuse cap la cap, nu iese nimic din ele. E ca un fel de roată care se învârte dar nu mișcă nimic... Acțiunile noastre trebuie să aibă finalitate, să ducă undeva.

Eva trecu peste complimentul direct fără să pară că îl observă. Era gânditoare și chiar puțin întristată de lungul lui discurs.

– Adică vrei să spui că mai bine m-aș gândi la modă de exemplu, decât să îmi pierd timpul cu tot felul de teorii personale și inutile, pentru că sunt

prea mari pentru mine, pentru că mă depășesc?

– Hai. Nu fii așa de orgolioasă. Dar da, așa e, riscă să rămână inutile dacă nu elimini confuzia. Trebuie să separi lucrurile, e o mare învălmășeală în mintea ta și trebuie să delimitezi clar problemele. Și pentru asta, ai nevoie de ordine, mai ales dacă vrei să îți expui ideile.

– ... păi... tocmai asta este, nu știu dacă vreau asta, nu cred că... știi, sunt doar niște gânduri și frământări intime...

– Da, înțeleg. Numai că neîmpărtășit, totul rămâne steril... ce rost are să te gândești la toate astea, dacă nu duc nicăieri? În fine, hai să ne întoarcem la puzzle-ul de la început, adică la Andreea. Tot timpul îi scrii, tot timpul vorbești despre ea, se vede că e un om foarte important pentru tine. Dar ea? Face ea la fel?

– Așa mă întrebă și Beti. Dar, de ce trebuie neapărat să fie la fel? De ce trebuie cântărit la miligram tot ce dai și primești într-o prietenie? Andreea nu are nevoie să îmi răspundă verbal, ea are un alt sistem de comunicare, e mai... „primară” cum îi place să spună, dar adevărul e că eu simt ce îmi transmite fără să aibă nevoie de sute de cuvinte ca mine, care sunt exact opusul, folosesc din plin verbul! Cine nu o cunoaște bine are o părere total aiurea despre ea. Pare superficială, dar adevărul este cu totul altul. Și pe urmă, când ai încredere în cineva, nu trebuie să aștepti răspunsul ca pe o plată la un gest al tău. Consideri că poți să dai, o faci... „gratuit”...

– Ei, da, trebuie să recunosc că în cazul ei